

sidste 3 år har øget deres bistand til Afrika med 50 pct., samtidig med at den danske regering har skåret ned i bistand til Afrika. Det er det, der er problemet: Når man taler om, at man gør noget, så skal man også følge det talte ord i handling.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg synes, det ville klæde ordføreren for det store oppositionsparti Socialdemokratiet at have lidt mere perspektiv i stedet for at blive ved med at være så navlebeskuende med hensyn til, hvad der sker fra dansk side. Hvis ikke hr. Jeppe Kofod orker at se på hele verden, kunne han så ikke overkomme at se på det, f.eks. EU er i gang med? Den aftale, der blev lavet i EU for nylig, er rigtig positiv, det må hr. Jeppe Kofod da anerkende.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg synes, det er fremragende, at EU-landene samlet set kan se behovet for en større bistand, og at man har lavet en aftale, der vil generere 20 mia. ekstra euro i 2010 i bistand fra EU-landenes side, men netop derfor synes jeg altså, at det er lidt ærgerligt, at et af verdens rigeste lande, et land som Danmark, som tidligere har været oppe på 1 pct. af BNI i udviklingsbistand, med stormskridt er på vej ned til foreløbig 0,8 pct., mens andre lande kæmper for at komme op i bistandsniveau.

Det her handler jo om, at vi har en enestående chance, hvis vi mobiliserer kroner og øre og ressourcer til at nå 2015-målene. Det burde vi gøre, for det er med til at skabe en mere sikker verden, og det er med til spare os for mange menneskelige lidelser og krige og andre omkostninger på længere sigt. Så jeg synes, vi skulle øge bistanden, og jeg forstår ikke, at den borgerlige regering ikke ser det på samme måde.

Formanden:

Tak til hr. Jeppe Kofod. Så er det hr. Søren Espersen som ordfører.

Søren Espersen (DF):

Endemålet med al udviklingsbistand er at afvikle den. Det tror jeg måske at vi alle sammen, hvis vi tænker os om, kan være principielt enige i. Og hvad ligger der så i den sætning? Der ligger det, at man i udviklingsbistand som i al anden bistand hele tiden i alle overordnede planer, i hver eneste detalje skal komme endemålet lidt nær-

mere, nemlig at den, man yder bistand, skal kunne klare sig selv.

Jeg ved, at det endemål ligger i baghovedet på mange, der i det daglige arbejder med ulandshjælp i det, man kan kalde marken. For dem er det en succes at blive overflødiggjort. Desværre er der politikere, der med deres beslutninger kommer til at virke i den modsatte retning. Der træffes beslutninger, og jeg tror ikke, at det er bevidst, der medvirker til at fastholde udviklingslandene og udviklingslandenes folk i en modtagerrolle, en klientrolle, ja, ligefrem i en offerrolle.

Lad mig tage eksemplet gældssletning, som er en vital del af de her 2015-mål, som i dag overalt bliver varmt anbefalet, og som også er med i det forslag til vedtagelse, jeg også selv er med i. Men ordet nager mig, for gældssletning er i mine øjne beregnet for børn, hvor man gerne vil beholde en donor/modtagerrolle, en mester/elevrolle. Gældssletning er i mine øjne ikke beregnet for voksne mennesker.

Jeg vil hellere tale om gældssanering. Gældssanering er beregnet for dem, der vil beholde værdigheden, og til gældssanering er der som bekendt knyttet meget skrappe krav.

Mange udviklingslande står i dag med en uoverskuelig gæld, en gæld, som de ikke har nogen mulighed for at betale tilbage med renter og med renters rente. Det er virkeligheden, og den skal vi forholde os til.

Ligesom det er tilfældet for en voksen person, der forskyldt eller uforskyldt har sat sig i en bundløs gæld, må vi finde en ordening, der på en gang sikrer, at låntageren kan se en ende på sine afdrag og sine renter, at låntageren ikke umyndiggøres, og frem for alt at låntageren beholder sin værdighed, men som samtidig forpligter låntageren. Sådan gør man mellem voksne mennesker.

Vi har svært ved over for voksne mennesker, herunder afrikanske stater, som selv aktivt har optaget lån, bare at slette gælden. Derimod vil vi som antydning meget gerne medvirke til en gældssanering af de lande, der befinder sig i håbløs gæld. Vi har ikke noget særligt ønske om, at der skal betales afdrag eller renter, så dermed er der jo reelt tale om en eftergivelse.

Men vi vil til gengæld fra Dansk Folkepartis side forlange, at de beløb, der svarer til afdrag og renter, som ulandene ikke længere behøver at sende nordpå, øremærkes til formål, der vil kunne medvirke positivt til det enkelte lands udvikling, eksempelvis til sundhed, til at reducere